

nedicti XIV verba, qua postquam pro virili sua parte de pia sententia disseruerit, addit *De Canoniz. Sanct. lib. 1, cap. 42, n. 15*: — « De eodem scilicet festo loquitur sanctus Bernardus *Epistola 174, ad Can. Lugd. n. 3, Tom. 2, opp.* Accepi sane ab Ecclesia illum diem cum summa veneratione esse colendum, quo assumpta de sæculo nequam carnis quoque intulit celebritatem gaudiorum. Gregorii præterea Turonensis, Andreæ Jerosolymitani, Gregorii Magni Pontificis, Ildephonsi Toletani Episcopi, Joannis Damasceni, Bernardi Abbatis assertiones præclare ostendunt beatissimam Virginem placida morte terris eruptam in cælis statim assumptam fuisse. Piæ et religiosæ sententiae de assumpto in cælis Virginis corpore rationes item theologicae suffragantur petitæ ex dignitate Matris Dei, ab excellenti virginitate, ab insigni super omnes homines et angelos sanctitate, ex intima cum Christo Filio conjunctione et consensione, ex Filii in Matrem dignissimam affectu. Denique, quod caput est, si Ecclesia non modo assumptam in cælum Virginem celebrat die 15 augusti et aliis sequentibus, sed etiam homiliae sanctorum Damasceni et Bernardi legendas fidelibus tradit, quæ corpore simul et anima assumptam disertissimis verbis affirmant, de ejus auctoritate ac suffragio neutiquam dubitandum esse videtur. » —

« Exinde plane constat hoc privilegium, quod in systemate Mariano conspicua pars est, quodque tantopere cum aliis doctrinis revelatis cohæret, Apostolos, ipsumque Joannem la-

tere non potuisse, proindeque ex Apostolica traditione Ecclesiæ innatusse.

« Ex his, aliasque gravibus momentis, quæ ab antiquis sexcentisque rerum Ecclesiasticarum scriptoribus passim afferuntur, hanc piam vetustam que sententiam omni firmitate muniri, atque de fide definibilem esse novimus.

« Quapropter, beatissime Pater, quia paucis abhinc annis Tuum infallibile oraculum, longe jam populorum desiderio expectatum, effusaque gentium deprecatione expetitum, maximo Episcoporum et Christi fidelium plausu exceptum, Dogmaticam nempe Definitionem de Immaculato primo Deiparæ Conceptu emisisti, a Te Nos et Christianæ plebes sollicitudini nostræ commissæ quam vehementer expostulamus, ut Ecclesia, omnia Deiparæ ornamenta et triumphos in unum congerens, Illam anima simul et corpore cælorum sedibus fuisse receptam definiat.

« Neque enim hoc gloriosum facinus immerito postulatur, quippe sicut virginio pede antiqui serpentis caput beata Virgo contrivit, ita solemní hac novæ gloriæ suæ manifestatione Christi Filii sui, suosque hostes in hac piaculari ætate grassantes invicte conteret. Si Illa quidem ad nos misericordes oculos convertet, immanes qui debacchantur errores, *Rationalismum* præsertim, et *Materialismum*, ceu tumentes æquoris fluctus confringendos, vitiaque nefanda, quæ veluti Noemi ævo terram undique polluunt, exulatura fore confidimus. Quinimo ipsis Catholicæ Fidei adversarii, prælucente maris stella, ad Petri navi-

gium festinanter remeantibus, unum erit ovile, et unus pastor.

« Quæcum ita sint, Ss. Pater, sacerdotii culmen et apex, et Ecclesiæ Catholicæ os, Nos Vaticani Concilii a Te indicti Patres, ad Tuos pedes, de quibus dictum est: *Quam pulcri pedes evangelizantium pacem, evangelizantium bona!* devote provoluti, Deiparam anima immaculata et virgineo corpore in cælis viventem, supremo Tuо magisterio in hac sacrosancta Synodo firmari, proclamari, definiri, enixis precibus postulamus. »

« Hoc Postulatum a nobis ipsis excussum, dum adhuc curatoris officium habebamus apud Basilicam sancti Pauli extra muros Romæ, adjuvante Benedicto Dusmet Ordinis S. Benedicti et Archiepiscopi catanensis, et admodum Rev. P. Remigii Busellii franciscalis, a fere ducentis Patribus Vaticanis ob-signatum fuit; inter quos circa viginti S. R. E. Cardinales et fere omnes Ordinum religiosorum generales Ministri. Sed cum imminentे bello gallo-germanico Synodus Vaticana heu! abrupta fuerit, in incerto remansit tempus tam auspiciatissimæ definitionis.

« Viguit autem et adhuc viget in multis Episcopis desiderium ut hæc causa suum finem tandem habeat. Inter quos præfulget Fr. Joseph Antonius Virdia Ordinis Minorum Conventualium Episcopi cariatensis; qui anno proxime elapso suum novum Postulatum Leoni XIII remisit: *Pro dogmatica Definitione integræ in cælos Assumptionis Deiparæ Virginis.* De hoc Postulato alibi dicemus.

« Multi etiam inter sacerdotes inferioris ordinis vivissime percupiunt et votis accelerant hanc novam definitionem. Inter quos unum tantum nobis licet indicare, scilicet illustrem Antonium Pujia archipresbyterum Philadelphiæ in Calabria, qui nobis anno mox superiore (april. 1880) brevissimum opusculum remisit cui titulus: *Opportunità a definirsi dommaticamente l' Assunzione corporea di Maria.* Circa quam opportunitatem, lector benevolè, res tota committenda est prudentiæ sanctæ Sedis Apostolicæ, cujus vigilantiæ a Christo Domino commissa fuit universi orbis christiani sollicitudo (1). »

Caput II.

Quantum Assumptionis festum celebre sit ac vetus. — Quoto vite sua anno mortem operierit B. V. Maria. — Quonam loco naturæ concesserit. — Post quot dies gloria revixerit.

1. Plures DD. opinantur, festum Assumptionis ab Apostolis fuisse constitutum. Id tamen haud luculentepatet, quum alte sileant historica monumenta. Sed ita rem tenuiter componendam autumamus. Beati Apostoli totum per orbem tradiderunt corporæ Deiparentis Assumptionem, sub quorum oculis hæc Assumptio contigit. Verum Ecclesia, labentibus temporibus, hoc Assumptionis festum celebrari solemniter præcepit. Unde mellitus doctor Bernardus: « Accepi sane, » inquit, « ab Ecclesia illum diem cum summa veneratione colendum, quo assumpta loquitur de Vir-

(1) De B. V. M. Morte, Resurrectione et in cælum gloriosa Assumptione, pp. 231-236, ex typis Ferrarie.

gine) de sæculo nequam, cælis quoque intulit celeberrimorum Festa gaudiorum (1). »

Ast quonam tempore festum hoc instituit Ecclesia? Ludovicus Thomasinus (2), et alii rentur, post ephesinum Concilium quod anathemate persecutiebat Nestorium autumantem Virginem M. vocari non posse Theotocon, longelateque cultum Theimatria fuisse dilatum ita, ut fideles plura festa celebraverint, pluraque templa construxerint sub titulo: *De qua natus est Jesus*; circa sæculum vi prodixisse in lucem opus magno Dionysio tributum *De Divinis Nominibus* in quo multa de Virginis Morte, Resurrectione et Assumptione disseruntur; sæc. v labente ac vi ineunte de hac Morte, Resurrectione et Assumptione fideles cœpisse libere loqui, et, potentibus fidelibus ipsis, festum Assumptionis pedetentim obtinuisse, de quo verba faciunt Regula Codregangi sub regno Pipini, Capitularia Caroli magni et Ludovici Pii, necnon moguntina Synodus ann. 813.

Alii putant hocce festum antiquius. Papa quippe Sergius qui floruit sæculo vii, « Constituit, ut diebus Annunciationis Domini, Nativitatis, et Dormitionis S. Dei Genitricis semperque Virginis Mariæ... Litania exeat a S. Hadriano, et ad S. Mariam Populus occurrat (3). » Insuper Mauritius Imperator qui certe vixit ante

(1) Epist. 174 ad Canonicos Lugdunenses.

(2) De Festis lib. 2, cap. 20, num. 10.

(3) In libro Pontificali.

(4) Hist. Eccl. lib. 17, cap. 28.

(5) Liturgia Gallicana lib. 2, pag. 11.

(6) Breviarium Gestorum Romanorum Pontificum, in vita S. Sergii, n. 26.

finem sæculi vi, festum Assumptionis transtulit ex die 18 januarii ad diem 15 augusti, prouti refert Callixtus Nicæphorus (4), et solide probant Cardinalis Cæsar Baronius in Notis ad Martyrologium die 15 augusti, Florentinius in Notis ad Martyrologium die 18 januarii, Mabillonius (5), Pagus junior (6), Martenius (7) aliique.

2. Quid autem de festi hujus solemnitate dicemus? Pseudo-Augustini liber hisce verbis exorditur: « Adest nobis, dilectissimi Fratres, dies valde venerabilis, dies omnium Sanctorum solemnitas præcellens (8). » Huic concinit Pseudo-Hieronymus, inquietus: « Hæc profecto festivitas, sicuti beata Maria incomparabilis est virginibus cæteris, ita incomparabilis est omnium Sanctorum festivitatibus, et admiranda est etiam angelicis virtutibus (9). » Rationem solemnitatis edidisset Suarezius et inquit: « Festum hoc est maxime proprium ipsius Virginis, et inter festivitates ejus habet quamdam excellentiam, quia gloriam, præmium ac triumphum sanctissimæ Virginis nobis representat (10). »

Jejunium et pervigilium quæ hujusmodi solemnitatem præcedunt, hanc magno jugiter in honore fuisse suadent. Hoc jejunium memorat Nicolaus I qui ann. 858 Pontificatus honorem et jurisdictionem capessivit, ad Bulgaros rescribens (11). Hujus etiam festivitatis excellentia infertur exinde,

(7) De antiqua Ecclesiæ disciplina in Divinis celebrandis Officiis, cap. 33, n. 26.

(8) Serm. xxxv, de Sanct. in Append. ccviii.

(9) Epist.

(10) De Relig. tom. i, lib. ii, cap. viii, num. 13.

(11) Cap. iv in Collect. Concil. Labbæi tom. viii, pag. 518.

quod hujusmodi festi memoria per octo successivos dies usque adhuc celebretur. Quare Siebertus scribit: « Decrevit etiam (Leo Pp. IV, quem ipse Vm dicit) ut octavæ Assumptionis S. Mariæ in Ecclesia Romana celebrentur (1). » Imo, sæculo vii exente, Sergius Pont. Max. ad excitandam erga solemniores quosdam dies observantiam decrevit, ut diebus Annunciationis Domini, Nativitatis et Dormitionis sanctæ Dei Genitricis semperque Virginis Mariæ a S. Adriano ad S. Mariam de populo litaniasive processio haberetur (2). » Jure proinde merito cæteris B. M. Virginis festivitatibus ista præcellit, aliarumque solemnitatum solemnitas nuncupatur.

3. Quo ætatis anno supremum diem beata Virgo clauserit, incerta res est. Andreas cretensis, nullum constituens annum, inquit, « illam migrasse ab humanis, ubi ad extremam devenisset senectutem (3). » Epiphanius ecclesiæ constantinopolitanæ presbyter, Hippolyti Thebani fultus auctoritate fatetur, Jessæam Virginem esse mortuam anno ætatis suæ 57° (ann. Christi 42), licet posthac opinetur esse mortuam anno 72°. Callixtus Nicæphorus, Eviduum sequens (4), autumat contigisse mortem Deiparentisan. 59° (ann. Christi 44); sed Eviduum postea relinquens, communiori sententiae favet. Eusebius, Cæsareæ in Palæstina epi-

(1) In Chron. ad ann. 817.

(2) Anast. Biblioth. De Sergio I, pag. 184.

(3) Orat. i de Dormit. Deip., in Biblioth. Patrum, tom. x, p. 655.

(4) Lib. ii, cc. 3-21.

(5) Chron. ad ann. 48.

(6) Ad ann. Christ. 48, § 5.

scopus (5), censem cum aliis historiographis quorum sententiam refert Baronius (6), Virginem M. oppetiisse mortem anno vitæ suæ 63° (ann. Christi 48); cui sententiae Cardinalis Bona studet, inquietus: « Corona B. Virginis ex sexaginta tribus Salutationibus Angelicis componitur, et septem Orationibus Dominicis. Est autem hæc precatio ex sexaginta tribus Angelicis Salutationibus compacta juxta numerum annorum, quibus B. Virgo in terris vixisse creditur, ut fert Doctorum probabilior sententia (7). » — D. Thomas et Albertus magnus Dionysii testimonium (8) enucleantes, Virg. Deiparam oecubuisse putant anno 72° (ann. Christi 57). In hanc sententiam descendunt S. Antoninus, Suarezius, Cornelius A Lapide, Card. Gotti (9), Benedictus XIII (10) et alii, sic, ut hæc sententia communior atque potior esse videatur.

4. Gloriosum Deiparæ tumulum acriter sibi vindicant duæ nobilissimæ Asiæ urbes, Jerosolyma et Ephesus. Attamen verosimilius appetat, Jerosolymis Virginem Deiparam obiisse, prout ostendit S. Joannes Damascenus (11), S. Andreas cretens., Callixtus Nicæphorus et alii plures historia euthymiana confisi, qua in historia memoriae proditum est, Marcianum et Pulcheriam Imp. Archiepiscopo jerosolymorum Juvenali petiisse corpus Virginis Mariæ, ut transferretur in

(7) Horolog. ascet., cap. 5, § 17.

(8) De Divin. Nomin., cap. 3.

(9) De Verit. Relig. Christ. tom. iv, part. ii, cap. 20, § 3, nn. 12 et 13.

(10) Serm. xcvi in Virg. Deip.

(11) Orat. de Dormit. Deip., ac præsentim or. 2, num. 18.

ecclesiam constantinopolitanam a Pulcheria conditam, *S. Mariam in Blachernis*. Respondit Juvenalis, tumulum cum vestibus apud Gethsemanem reperiri, corpus autem nullo modo, etc. (1). Veterinam hanc traditionem roborat Ven. Petrus Canisius, cum ait: « Primum veneranda conspirat antiquitas, Mariam post Filium in cælos assumptam Jerosolymis non solum, ut diximus, habitasse, sed etiam extremum clausisse diem, fortasse ut formosa filia Jerusalem a terrestri ad cælestem Jerusalem recta proficeretur. Hinc magnum decus accessit Ecclesiæ Jerosolymitanæ, utpote quæ non modo Apostolis, et nascenti Christianismo, sed etiam Deiparæ diuturnum hospitium præbuit; quandoquidem haec post Filii sui resurrectionem illic vitam suam egit, atque complevit, sed et sepulturæ locum ibidem accepit, quemadmodum indicat Damascenus (2). »

Modestus jerosolymitanus itidem tradit, tumulum B. M. Virginis reperi Jerosolymis *in loco qui dicitur Gethsemani* (3). Hoc ipsum Andree cretensis auctoritate suadetur, qui apertissimis verbis Immaculatam Dei Matrem in monte Sion *naturæ obsequutam legibus, finem vitæ accepisse* tradit (4). Sententiam hanc tuerunt Cedrenus (5), Nicephorus Callixtus (6), Bartholomæus tridentinus (7), Gulielmus Tyrius (8) aliique plures. Bro-

(1) Cf. capp. 14 et 15 Hist. Eccl. Nicephori Callixti, ubi reperitur Orat. Juvenalis habita in Concil. Chalced. 451 coram Marcian. et Pulcher. — De Hist. Euthymiana loquemur et infra.

(2) Lib. v, cap. 3 de M. V. Deipara.

(3) Encom. in Deip. § 55 a Præsule Giacomelli latin. reddit.

cardus censet, Mariæ tumulum in valle Josaphat inveniri (9). Jacob de Vitriaco, Saligniacus et Breimbachius Mariam Jerosolymis et mortuam et sepultam dicunt.

Qui Mariam Ephesi mortuam esse contendunt, auctoritati nituntur Epistolæ synodicae Conventus ephesini, an. 431 coacti, ad clerum et populum constantinopolitanum; in ea namque Patres scribunt: « Ea in urbe, nempe Ephesi, damnatum Nestorium, in qua theologus Joannes et Dei Genitrix Virgo S. Maria... » Porro memoratæ sententiae fautores ita ratiocinantur. Græci latinique sermonis natura hæc est, ut quoties verbum in propositione tacetur, substantivum tunc verbum suppleatur. Hinc verba Concilii ephesini verbis istis æquipollent: « in qua est aut sunt theologus Joannes et Dei Genitrix Virgo S. Maria. » Sed viventes Ephesi non erant Joannes et Maria: igitur erant illic eorumdem sepulcra: igitur Ephesi mortem operiit Virgo Deipara. — Perperam tamen. Eruditissimus enim Natalis Alexander inquit: « Verum hæc non significant extare Ephesi S. Joannis et Deiparæ sepulcra vel corpora, sed ibi templa in eorum memoriam ercta (10). » Et Serry declarat: « Præterea, si quid debeat absolute intelligi, est aut sunt possent intelligi de patrocinio, scriptum est enim: *Ubi sunt duo vel tres congregati in nomine meo,*

(4) Biblioth. Patr. tom. x, pag. 657.

(5) Compend. hist., pag. 149, Edit. Ven.

(6) Lib. ii, cap. 21 Hist. Eccl.

(7) Vit. et act. Sanctor. per anni circ.

(8) Hist. Eccl. lib. xv, cap. 14.

(9) Part. i, cap. 7, § 46.

(10) Hist. Eccl. sœc. i, cap. 1, art. 3, num. 5.

ibi sum in medio eorum (1). Antonius autem Morcelli (2) putat, illa verba in qua theologus, etc. superaddita primum fuisse margini, deinde perpetram in orationis seriem intrusa.

Alii ex Christi morientis dilecto Joanni Matrem commendantis verbis adducti; necnon ex hisce verbis sacræ Scripturæ: *Et ex illa hora accepit eam discipulus in sua* (3), Deiparam Ephesi moratam esse, supremumque diem clausisse opinantur. Hanc tamen rationem enervat extenuatque divus Epiphanius, tradens: « Cum Joannes interim in Asiam profectus est, nunquam tamen beatam Virginem itineris comitem secum habuisse significat (4). »

Nec satis, quum veritas quam pro pugnandam suscepimus, magis magisque græcorum Menologio roboretur. Sub die namque xvi septembbris memoratur in eo: « Magnus apostolus et evangelista Joannes post Domini ascensionem et Deiparæ obitum venit Ephesum, Christum evangelizans, delatusque ad Domitianum imperatorem relegatur in insulam Patmos. » Iterum ad diem xxii januarii tradit: « Certamen sancti apostoli Timothei. Timotheus a sancto Paulo, temporibus Neronis imperatoris, primus Ephesi episcopus ante S. Joannem theologum ordinatus est. Theologus enim post sanctæ Deiparæ dormitionem venit Ephesum. » Verum hæc supra relata Virginem Mariam Ephesi non occupuisse demonstrant.

(1) Exercit. 65, n. 5, c. xviii resp. ad Sant.

(2) Kalend. Eccles. Constantinop., pag. 209.

(3) Joann. cap. xix, vers. 27.

(4) Hær. 78 quæ est antidiomarianitarum.

Polycrates insuper ephesinorum episcopus in epistola ad Victorem Pont. Max., ut hic sententia sua et auctoritate consuetudinem de Paschate in Asia celebrando confirmaret, nobilissimos recenset viros qui Ephesi mirabiliter inclaruere, quos inter et Joannem Ephesi vita functum, et Philippum filiam, prophetæ dono insignem nominat, nulla de alma Dei Parente Maria deque tumulo ejus Ephesi reperio mentione facta. Verumtamen Patres, ut antea meminimus, hunc Deiparæ tumulum Jerosolymis reperiri commemorant. Quapropter illos qui denegant Virginem Mariam Jerosolymis esse mortuam, ad ipsius tumulum provocamus, quemadmodum ad sepulcrum Cataphrygas et Montanistas, Petrum et Paulum Romæ martyrio coronatos esse denegantes, saeculo iii Cajus presbyter provocabat, uti refert Eusebius (5).

5. Quota vero die gloriosa de tumulo B. Virgo surrexit, non una doctorum sententia est, Plerique cum Joanne Gruterio (6) putant, Virginem Mariam eo die quo naturæ concessit, surrexisse de mortuis, inque cælum assumptam fuisse. Verum hæc opinio tolleret Mariam supra Christum qui tribus diebus mansit in sepulcro. — Alii privatis quorumdam revelationibus S. Elisabeth Schonauensis et Bertrami cisterciensis confisi quadragesimo ab illius dormitione die Virginem Deiparam assumptam esse rati sunt, ab Ascensione Christi fortasse

(5) Chron. lib. 2, cap. 25.

(6) Lib. iii Comment. ad cap. xv Georg. Condini de Offic. et Official. magn. eccles. et aulae Constantinop.

pellecti. Sed nulla paritas, uti liquet. *Revelationes* autem S. Elisabeth scriptæ fuerunt ab Egberto ejus fratre qui vir sanæ mentis non fuit. — Alii rentur, Bmam Virginem post diēs quindecim resurrexisse gloriosam, et sanctæ Birgittæ revelatione nituntur: « Quindecim vero diebus corpus meum jacuit in terra sepultum (1). » Ast Consalvus Durandus qui piissimæ viduae *Revelationes* aliaque opera Romæ typis edidit, legendum autumat *aliquantis diebus* (2). — Aliis denique communis arrisit opinio Virginem Deiparam post tres dies, non secus ac Christus resurrexerit, resurrexisse. Callixtus Nicephorus id tradit (3), id Joannes Damascenus testimonio firmat: « Sanctissimum corpus celeber-

(1) *Revelat.* lib. vi, cap. LXII.

(2) In Notis Birgittæ capitibus.

(3) *Hist. Eccl.* lib. II, cap. xxiii.

rimo et præstantissimo tumulo imponitur, hincque triduo post in cœlos attollitur (4). » Id etiam Cardinalis Gotti (5) disserit, id Azorius, inquiens: « Quæritur, quo a morte sua die Virgo gloriosa resurrexerit, et fuerit in cœlum assumpta? Communis est sententia, suscitatam a mortuis eam fuisse et in cœlum introductam tertio ab obitu die. Ita Damascenus, Juvenalis jerosolymitanus Episcopus, Andreas cretensis Episcopus, Simeon Metaphrastes, Nicephorus, et alii: ut sic constaret, eam vere obiisse, et filio post triduum ex mortuis resurgentis similem fuisse (6). » Tanta vis huic sententiæ inest, ut præ cæteris tenenda videatur.

(4) *Orat.* II de Assumpt.(5) *De Relig. Christ.* p. II, t. 4, c. 41, § 3, n. 25.(6) *Instit. Moral.* tom. 2, lib. I, cap. 20.

ΣΥΜΒΟΛΗ

CONTRA NEOLOGOS ALMÆ DEIPARÆ MORTEM INFICIANTES

1. In Ecclesia sæpius inflante scientia, non ædificante charitate nove nova sonuerunt. Progressus ac perfectibilitatis ulterioris theologia semper capax est, ita tamen ut juxta illud Lirinensis effatum dum dicas *nove* non dicas *nova*. Sed homines etiam innumeri nihil possunt contra veritatem, ut ait Apostolus (1), sed pro veritate.

(1) II. ad Cor. XIII, 8.

(2) Doctissimus franciscalis sæculi XVII. Erat

In opere celebris Cardinalis Fr. Vincentii Ludovici Gotti O. P., cui titulus: *Veritas Religionis Christianæ*, hæc historiæ referuntur: « Deiparæ mortem, quam Epiphanius in dubium revocavit, quidam, quos recenset Franciscus Macedo (2) solum in *De Clavibus Petri*, lib. IV, parte II de peccato orig., sect. III, *aperte negarunt*. Alii

lusitanus, Mortuus est in carcere Venetiis an. 1681 plusquam octogenarius.

quidem, quod mors inducta est in pœnam peccati originalis Rom. v: *Sicut per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, et per peccatum mors: et ita in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccaverunt;* et cap. VI, 23: *Stipendia peccati mors.* Cum ergo beata Virgo ab omni peccato etiam originali fuerit præservata, ut modo pie sentitur in Ecclesia, fuit etiam, inquit, immunita ac præservata a morte. Alii alia ratione moti dicunt, quod sicut Enoch, Elias, et forte etiam Joannes Evangelista, mortui non sunt, sed vivi in secretum locum translati: ita decuit ut beata Virgo hoc privilegio donaretur (1). »

Tres nuperi scriptores novæ huic sententiæ mordicus adhærent. Guastalla y Schiuellier Cajetanus dynastes Del Grillo anno Domini MDCCCLXI Modicæ in Sicilia opusculum edidit inscriptum: « Qualche parola sulla « Statua di Nostra Signora di Gulfi (2). » En aliqua sua verba: « È fede, e raziocinio incontrovertibile, che Maria « concepita senza macchia non poteva « andare soggetta alla morte, che è « punizione del peccato. Maria nacque « senza colpa d'origine; né peccò, né « potea peccare; Maria era Madre di « Dio; dunque Maria non potea morire; giacchè morte significa distacco di anima dal corpo; la prima « va al giudizio di Dio; il secondo ritorna polvere, ecc. (3). » Huic concinit Fr. Joseph Ant. Virdia Minorum

(1) Part. 2, tom. IV, cap. XL, num. III, p. 328.

(2) Società Tipografica di Modica.

(3) Alia relata sunt a Dominico Arnaldi in pp. 273, 274, 275, 276.

Conventualium franciscalis, episcopus Cariati intra postremæ Italie fines, qui Postulatione nuper edita ad Leonem PP. XIII *Pro dogmatica definitione integræ ad cœlos Assumptionis Deiparæ Virginis* (4), data die 14 augusti, hæc fidenter scribebat: « Dicerem, nihil tamen facio, nisi rem defero, quatenus me magis magisque delectat, non repellendam esse eorum opinionem, qui propugnant Deiparam Virginem ratione suæ præservationis et immunitatis ab omni peccati labe nec communem quidem subiisse mortem, pœnam Adamitici piaculi: per peccatum mors, inquit Apostolus (5). » In eamdem sententiam concedit Dominicus Arnaldi Protonotarius Apostolicus ad instar Participantium, doctor in almo et Apostolico genuenium theologorum Collegio sancti Thomæ Aquinatis, qui anno Domini MDCCCLXXIX Genuæ (6) edidit volumen primum magni sui operis cui titulus:

« Super transitu beatæ Mariæ Virginis Deiparæ expertis omni labore culpæ originalis dubia proposita, » Mediolani impressum (7), et a Curia episcopali Aquensi summa cum laude comprobatum. In hoc totus Auctor est, ut solide roboret, Virginem Deiparam *non mediante morte* de hac luce migrasse.

2. Horum met virorum per illustrium erga Virginem Deiparam devotionis sensum theologicumque demiratus acumen, necnon granditatem verbo-

(4) Catanzaro, Tipografia di Francesco Veltri e C., Corso Vittorio Emanuele, n. 68, 1880.

(5) Vid. pp. 8, 9.

(6) Apud Antonium Montaldum Porticibus Academie, num. 28.

(7) Typis Seraphini Ghezzi.